

LÁSZLÓ ZSOLT

Balatoni hekk

Az alulpontozott hétköznapi városi meddőhányóiból csak egy út vezet kifelé. Ez a rendes évi szabadság. Ez a rendes, néha és némelyikünknek mégis rendkívüli, de mindenképpen felpörgető. A készülődés láza néha megemelkedettebb, mint az influenzáé. Fésű, tok, tányér, konzerv, és amit az élettárs jónak lát, vagy annak vél. Nem is beszélve fogkeféről, bugyiról és a többiről. Ezek mind jó dolgok, de a végére általában mindig kiderül, hogy feleslegesek. Elbúcsúztam „Cirminátortól”, fekete-fehér tarka házimacsoktól. A búcsú pillanatai mindkettőnk számára áldott és békés volt. És indulás, és tülekedés... Megérkezés, letelepedés és számbavétel. Hol is vagyunk, mi jött velünk, és mit felejtettünk otthon. Mivel a horgászfelszerelésem nem maradt ki, én teljesen megnyugodtam. Élettársam viszont mindent alaposan áttanulmányozott. Némi hiánnyal, de megvoltak a bugyik, a neszesszerek stb... Körbemérte a szobácskát, ami majd egy hétre üdülési lakot ad. A sarkokban pókokat keresett, a függönyökön szúnyogokat, mert ezek az állatkák életveszélyesek, ölnek és szadizmusukkal kikészítenek minden éjszakát. Én bárgyún csak a horgászatra merem gondolni. Minden a helyére került, irány a víz, a magyar tenger „a mi Balatonunk”. A végtelen partot mintegy hangyaboly lepték el üdülni vágyó társaink és fürdőző szokásaikhoz illő, vagy éppen nem illő tárgyak. Lepedők, bebújós sátrak, matracok, napernyők... Milyen gazdag ez a nép, és a lehetőségeik is óriásiak! Elfoglalhatja saját tengerének partját! (Köszönhetően az Erzsébet-utalvány és a SZÉP kártyák adta tovább már nem tágítható lehetőségeinek). Mindezek mellett, a sok-sok „cunci-mókus” alig takaró ruhafoslányokkal a testén, nem fedve, nem takarva ezt-azt a dolgot... és a gülüszemű, vagy éppen golyófejű, borotvált koponyájú hímek kezükben már langyosult dobozos sörrel, körülöttük hápogó anyukákkal, ordítózó gyerekhaddal. Valahogy mégis tetszett az egész. A víz ott volt csoda színével és föléje feszült az ég, mind egy kék kendő. A sztenderd fürdőruhákön átütő mellbimbók, és deréktól lefelé egyéb sejtelmek... de pihenni kellene, mert azért jöttünk. Főzés, mosás, takarítás kizárva! Csak a nyugodt semmittevés, pancsolás, napozás, na meg a horgászat... De enni, inni mégiscsak kell. Sláger a főtt kukorica és a frissen sült lángos. Nosza! Hajtsunk rá az idill kellős közepén! És „mennyből az angyal” megjelenik a tricikli, kissé szürkés, enyhén koszmós, de még a magyar trikólórt kivehető zászlóval, hangos ordibálással, hogy „Mais bitte, bitte, bitte mais!” itt a finom friss, forró, csemege kukorica! Mit tesz ilyenkor a jó magyar? Nekiesik a helyzetnek, mint a böllér a túlhízott disz-

nónak. Irány a sor, a sorban állás! A minden szabályzatnak, előírásnak és higiéniai követelménynek megfelelni kívánó árus közli a kliensekkel, hogy ma kedvezményes az áru, két cső másfél cső áráért elvihető. Nosza, ezt a helyzetet ki kell használni! Startoltam egyből két csőre. Az árus keze kissé foltos volt, körömágya teljesen fekete. Gondoltam, hogy mindezt a párálló kukoricacsövek okozzák. Jött az evés. A kukorica nem volt forró és a só is csak nyomokban jutott rá. Viszont erőteljesen nyálkás volt. A csutáig történő lerágáshoz kellett a helyi újság egy-egy lapja, mivel az árus szalvétacsíkjai úgy néztek ki, mint egy teletrombitált papír zsebkendő. De megettük! „azért is ugyi!” Csalódásunkat leplezendő evési stratégiánkat a friss lángosra fókuszáltuk át. Meglett az is. Az árus persze nem tudott visszaadni, így némi borralalót is bezsebelhetett. A lángos duplán lett csomagolva. Amikor kifejtettük a papírhalomból, csorgott a langyos olaj a medrekkel teli és a közepén teljesen elvékonyodott lángos tésztából. A melegnek már korántsem mondható lángosok úgy néztek ki, mint a hold kráterekkel lyuggatott felszíne és minden kráterében felfénylett az olaj, mint egy tengersizem. Túlestünk ezen is. Újabb csalódással. Még mindig nem adtuk fel. Nyaralunk, és nem főzünk! A fapados büfében régebben volt jó babgulyás, pacal. Bepróbálkozunk ezzel is. Megint sorban állhatunk. A hosszúkörmű, kissé ferdeszemű és selypítve beszélő eladó közölte, hogy pacalt már régóta nem készítenek, mert többször előfordult, hogy a piások pacalos hányással rondították el a büfé közeli dézsás tujákat. Babgulyás meg nincs, a Jókai bableves meg elfogyott. Tanakodtunk, hogy mindezek okán mi legyen? Az emberi természet ilyen szituációkban türelmetlenségre épül. Hátamat megveregetve egy középkorú, kopaszodó, emberi alany szólított meg.

– Apukám! Nincs mit tenni. Egyetek balatoni hekket, az friss, és mindig fasza!

Így lett balatoni hekk a tányérunkon. Már nem tizdekánként, hanem dekánként mérték. Pénztárcám súlya jelentősen csökkent. A hekk jó volt valóban, és árának okán kissé önbosszúból még a fejét is megettem. Eldöntöttük, maradunk a szendvicsnél, tojásrántottánál, egy-egy pizza közbevitésével. Tombolt a nyár, és hazánk tengere vízmárványos testébe hívogatott. Horgásznom is kellene! Talán egy-két keszeg a fogás élménye mellett táplálékkiegészítésül is szolgálhatna. Várt a vízpart, az átázott fürdőrucik izgalmi látványai után a csend és egy más világ nyugalma, békéje. Készségeimet gondosan összeállítottam, etetőanyagot kevertem. Ellenőriztem okmányaimat, mert okmányok nélkül semmire sem mehet a jó horgász. Arcképes igazolvány, állami engedély, területi jegy, heti jegy, plasztikkártya, fogási napló és a nap bejelölése, a víztérkód beírása... Mindezt szemüvegben és lupéval, mivel a rubrikákat mikroszkóppal sem lehet belátni. De egyszer a parti adminisztráció is véget ér. Horgaim a vízben, jöhet a türelem, a várakozás, a kapás. Nem telt bele egy fél óra sem, és jött az ellenőr.

– Horgászunk? Horgászgatunk? – fülig érő szájszélekkel kezdte el mutatni az irataimat.

Nem jóindulat sütött ki holdarcából. Kopaszodó feje és hanghordozása alapján egyből beazonosítottam. Ő volt a tegnapi „hekkes pasas”, aki leapukázott. Malacszemeibe néztem, és közöltem vele, hogy nem gombázni jöttem ki a partra, hanem egy általam kevésbé ismert szaki ajánlását követve, hekkre horgászom. Olyan hekkre, amit balatoni hekként árulnak a fapados standon, és amit tegnap maga is ajánlott. A fazon egyből felismert.

– Ja! Maga az?! A hekk tengeri hal, és sós vízben él! Ezt nem tudja?!

– Tudom. De mégis erre kell horgászni, ha tegnap éppen maga ajánlotta a balatoni hekket.

Mindezek után legyintett egyet, papírjaimat az aszott fűcsomók közé ejtve vigyorgó ábrázattal távozott. Teljesen hülyének nézett, és mivel mindent rendben talált a papírjaimban, magamra hagyott. Egy héten keresztül horgásztam. Egy darab öngyilkos tenyérnyi dévérkeszegen kívül nem fogtam semmit. Az ellenőr minden nap jött, mindenkit alaposan ellenőrzött a partszakaszon. Hozzám érve viszont csak intett egyet, és kikerült. Azt gondolhatta, hogy hülyéssel nem kell törődnie. Én viszont jól jártam, mert nem kellett a papírjaimat naponta előráncigálnom, nem kellett a halpaplant kiterítenem és az üres szákot sem kellett a habos vízből kiemelgetnem. Így megkíméltük egymást. Mert ilyen ez a sport, és ilyen a balatoni hekk horgászata. Hetünk eltelt, véget ért a nyaralás. Az idei nagy kaland ugyan nem mérhető össze az Észak-nyugati átjáró felfedezésével, de mindenképpen tanulságul szolgált. Horgásztársaimnak ajánlom, hogy kísérletezzenek nyugodtan a balatoni hekk horgászatával. Eredményt ne várjanak egyik napról a másikra, (talán sosem) de a jövő mindig kiszámíthatatlan, és ígérhet valamit. Minden esetre jómagam a balatoni hekk horgászatát felfüggesztettem a jövő nyárig, és beszerzek magamnak egy olyan napszemüveget is, amin csak néha-néha lehet átlátni.

Méntelep

A tanárnő megállt az ablak előtt. A tanterem felújított frissessége ellenére mégis feszültnek, fáradtnak érezte magát. Kissé telt, de még nem a túlérett gyümölcs kategóriáját képviselte, mint nő. Mellbimbói meredeztek, feszengtek a blúz alatt. Lányéka benedvesült. Bugyiját a kívánság áztatta és combjai belül folyamatosan remegtek a bizsergető vágtyól. Az ablakból nézte a méntelepet. Pista a fedezettő, kancákat fogadott, államilag bemért és garantált csődöréhez. Újabb kancák érkeztek, és a mén tette a dolgát. Pista és a tanárnő jó, de nem nyilvános, mondhatnánk úgy is, hogy rejtett szerelmi viszonyban voltak egymással. A tanárnő hiánnyal küszködött. Éjjel forró volt alatta a lepedő napok óta. Hiányzott Pista, és

még inkább ingerek korbácsolták, ha a hetekkel azelőtti kirándulásukra gondolt. A magasra nőtt kukoricásban Pista hozta a magáét, a tanárnő felett a bugák vörösét elnyelte a báránnyelvtől habzó ég. Élvezete akkora volt, hogy pár órával később is, csak combjainak belső izomzatát masszírozva tudott kikászálódni az autóból.

De most itt Pista fedeztet. Az állatiasság természetes szépsége a tanárnő agyában szokatlan gondolatokat indított el. Pista és a mén. Pista valójában az ő ménje. Milyen gusztustalanul hízogó gondolat. Lassan-lassan valami bosszúfélt kezdett kifundálni. Ha neki a ménje és a kancák fontosabbak, mint én, akkor szenvedjen egy kicsit, úgy, mint én. A női logika beindult. Hiszen ezeket a fedeztetéseket, a lovak hágását a diákok is bármikor láthatják innen az iskolaablakból. Ha meglátják és tartósan figyelik, akkor mi lesz? Ez erkölcsöt romboló is lehet, ha éppen úgy fogjuk fel. A szenvedély és a bosszú lassan párosulni kezdett. Olyannyira felspannolta magát a tanárnő, hogy éjjel névtelen bejelentést írt a Hazafias Népfront és a Járási Pártbizottság kirendeltségeihez. Tenyerét dörzsölve dobta postaládába a borítékokat, mert abban az időben még nem volt internet és okos telefon sem. Gondolta, hogy az édes bosszú közelebb és egyre közelebb hozza majd Pistát. A szocialista erkölcs sérelmére elkövetett fedeztetések talán olyan ingó helyzetet teremthetnek, melyben Pista gyakrabban közeledik hozzá.

A levelek útján történő névtelen bejelentések hatottak. Ez napjainkban is működőképes módszer. A „funkcik” mivel éppen más dolguk nem akadt, vihart kevertek az ügyből. A buckából hegyet emeltek, féltvén széküket és elvtársias kapcsolati tőkéiket. Mert a bejelentő lehet bárki. Egyszerű ember, de a társadalmi létezésbe beékelődött fontos elvtárs is. Az ügy kivizsgálására bizottság alakult. A bizottság a helyzet szakmai alapú megítélése végett albizottságot hozott létre. Az ügy dagadt, mint kelesztőben a kenyér. A sajtó kizárására nem volt szükség, hiszen a nyilvánosságot maga a nép érdekvédelmét is ellátó pártszervek látták el és a párt egy volt a néppel. Érdemi megoldásra viszont nem vállalkozott senki. Javaslatok, jegyzőkönyvek oldalszámra születtek. P. titkár elvtárs félve attól, hogy e dagasztmány felsőbb szintig is elér és elvtársi honszerelme súlyosan sérülhet, egy péntek esti pincészer után arra jutott, hogy a probléma helyi kérdés. Ezért a problémát is helyben kell megoldani és kezelni. A tanácselnök elvtárs a mi fiunk, a mi almunk kölyke. A probléma kezelése így visszakerült oda ahonnan a bejelentő indította, a helyi szintre.

A tanácselnök napokon át gyötörte agyát, hogy milyen megoldást találjon. Az állami fedeztetés államilag támogatott és védett tevékenység. A fedeztető Pista régi-régi gyerekkori pajtása és párttársa is. Tiltani, büntetni a tevékenységet nem lehetett. Éveken keresztül semmi dolga nem volt a tanácsulések pár alkalommal történő levezetésén kívül. Most viszont nagyon megviselte a rábízott elvtársias, baráti feladat. Töményen

gazdag, húsos vacsoráit tányérosztul dobálta ki az ablakon. A feleségének csendet parancsolt, de egyre több sört kért tőle, hogy a dilemma megfejtését, megoldását belsőleg és családosztul is tovább tudja vinni. Az álmatlan éjszakáknak egy, a tanácsnál alkalmazott gyakornok megjelenése vetett véget. Verseket írt, teljesíteni akart és kihívásokat keresett, mint fiatal kezdő. Teljesítményértékelő modern rendszer abban az időben még nem létezett. A tanácselnök szakmai diskurzusra kérte. Egy üveg konyak elfogyasztása után a gyakornok feladatul kapta a probléma megoldásának mindenki számára megnyugtató kidolgozását.

Pistát, a ménnel fedezettőt már a gyakornok is megismerte. Időnként finom, sűrű vörösborokat ittak estéenként, mert Pista a gyakornokot megkedvelte jó tanácsai miatt és nem tekintette „gyütt-mentnek” sem. A gyakornok ismerte már a tanárnőt is, látogatást tett az iskolában, mert oda is elküldték helyszíni szemlére. A tanárnő mellbimbói és különösen ringó csípője benne is kihívó képzeteket keltett. De a nagy korkülönbség és a munka... A fiatalember járt-kelt a faluban. Feladatot kapott, utasították erre. Józanító fröccsre tért be időnként a helyi kiskocsmába. A harmadik napon, ötödik fröccse után figyelt fel egy figyelmeztető feliratra. A pult fölött lógott egy tábla „ITTAS ÉS 14 ÉVEN ALULI SZEMÉLYEKET NEM SZOLGÁLUNK KI”. A tábla eltakarta az árjegyzéket és a vitrines polcon elhelyezett italokat is. Mintha szándékosan rendezték volna így. Ötlete támadt. A táblakép helyes szögben takar és a problémás helyen takarhat úgy, hogy semmin nem kell változtatni. Ötletét másnap megosztotta a tanácselnökkel, aki elvtársias röpködésbe kezdett a jónak, zseniálisnak tűnő megoldási javaslatától. A tábla kikerült a helyére elfedve a fedezettés helyszínét, „ÉLJEN A HAZAFIAS NÉPFRONT SORON KÖVETKEZŐ KONGRESSZUSA” felirattal. A krízis elmúlt. Mert a krízisek mindig elmúlnak. A sok macerálás miatt Pista nyugalma érdekében többször vitte a tanárnőt kirándulni a közeli erdőbe. A tanárnő pedig dicshimnuszoktól zajos leveleket írt már nevének feltüntetésével a funkcionárius szervezetekhez. A hirdetőtábla azóta is áll, az iskola ablakából is jól látható, takarva a méntelepen zajló fedezettéseket. A hirdetések sorra váltják egymást. A leleményes és jóeszű gyakornokot pedig másfelé szólították el a távlatok. De a jövőt minden bizonnyal nem a reklámok és hirdetések világában találta meg.